

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 sierpnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Andrzej Ulitko
Sędziowie	SSA Piotr Sławomir Niedzielak (spr.) SSA Jerzy Szczurewski
Protokolant	Magdalena Zabielska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku – Przemysława Sabata

po rozpoznaniu w dniu 27 sierpnia 2015 r.

sprawy **M. D. s. K.**

o wydanie wyroku łącznego

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach

z dnia 21 maja 2015 r. sygn. akt II K 30/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. M. 147,60 złotych, w tym 27,60 złotych należnego podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu skazanego przed sądem odwoławczym;

III. zwalnia skazanego od kosztów sądowych za postępowaniem odwoławczym.

UZASADNIENIE

M. D. został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia 12 maja 2000 roku w sprawie o sygn. akt II K 52/98 za czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 148 § 2 pkt 4 k.k. i inne, popełniony w lipcu 1997 r., na karę 12 lat pozbawienia wolności;

II. Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie z dnia 23 października 2012 r. w sprawie o sygn. akt V K 670/12 za czyn z art. 278 § 1 i 5 k.k. i inne, popełniony w dniu 28 czerwca 2012 r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

III. Sądu Rejonowego w Suwałkach z dnia 26 czerwca 2014 r. w sprawie o sygn. akt II K 101/13 za czyn z art. 278 § 1 i 5 k.k. i inne, popełniony w dniu 19 listopada 2011 r. na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrokiem łącznym z dnia 21 maja 2015 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt II K 30/15, Sąd Okręgowy w Suwałkach:

I. na mocy art. 569 § 1 i 2 k.p.k., art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. połączył kary orzeczone wyrokami opisanymi w pkt II i III (Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie z dnia 23 października 2012 r. w sprawie o sygn. akt V K 670/12 i Sądu Rejonowego w Suwałkach z dnia 26 czerwca 2014 r. w sprawie o sygn. akt II K 101/13 i orzekł wobec skazanego M. D. karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Pozostałe orzeczenia będące częścią składową połączonych wyroków pozostawił do odrębnego wykonania.

III. Na mocy art. 572 k.p.k. postępowanie w pozostałym zakresie umorzył;

IV. Zasadził od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. M. kwotę 147,60 zł, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu.

V. Zwolnił skazanego z uiszczenia wydatków, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Wyrok, na podstawie art. 444 k.p.k., zaskarżył obrońca z urzędu skazanego w części dotyczącej orzeczenia o karze łącznej.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił – rażąco niewspółmierność kary łącznej, która według skazanego powinna być wymierzona w wysokości 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 437 § 1 i 2 k.p.k., wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie skazanemu M. D. kary łącznej w wysokości 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Ponadto wniósł o zasądzenie na swoją rzecz kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu za drugą instancję według norm przepisanych.

Skazany M. D., w piśmie z dnia 7 lutego 2013 r, wniósł natomiast o wydanie wyroku łącznego obejmującego wszystkie skazania, ze względu na nowelizację kodeksu karnego i wymierzenie kary 12 lat pozbawienia wolności według zasady pełnej absorpcji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Niezależnie od treści wywiedzionej apelacji, na wstępie stwierdzić trzeba, iż – wbrew oczekiwaniom skazanego – nie było prawnej możliwości objęcia wyrokiem łącznym także wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia 12 maja 2000 roku w sprawie o sygn. akt II K 52/98, którym M. D. został skazany za czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 280 § 2 kk w zb. z art. 148 § 2 pkt 4 kk i inne, popełniony w lipcu 1997 r., na karę 12 lat pozbawienia wolności i to pomimo, że w/w kara pozbawienia wolności podlega wykonaniu (jej koniec przypada na 2017 r. – vide k. 52). Zważyć bowiem trzeba, że zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.396 z dnia 20 marca 2015 r.) przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.) w brzmieniu nadanym w/w ustawą, czyli między innymi znowelizowanych przepisów dotyczących warunków orzekania kary łącznej, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, który to warunek w realiach niniejszej sprawy nie został również spełniony.

Odnosząc się natomiast do zarzutu apelacji obrońcy skazanego, stwierdzić należy, że zaskarżone orzeczenie nie jest dotknięte uchybieniem, o którym mowa w art. 438 pkt 4 kpk, gdyż orzeczona wobec skazanego kara łączna 1 roku

6 miesięcy pozbawienia wolności nie ma żadną miarą przymiotu rażąco niewspółmiernie surowej w rozumieniu przepisu w/w artykułu.

Wskazać należy, że akcentowane przez skazanego okoliczności dotyczące jego właściwego zachowania w izolacji penitencjarnej nie mogą przesądzić automatycznie o konieczności ukształtowania kary łącznej według zasady pełnej absorpcji. Nie budzi bowiem wątpliwości zarówno w judykaturze, jak i doktrynie, że zasadę absorpcji stosuje się w wymiarze kary łącznej wyjątkowo, gdy związek zbiegających się przestępstw jest tak ścisły, że upodabnia je do jednego przestępstwa, jak w przypadku pomijalnego zbiegu przestępstw lub ciągu przestępstw, gdy nie potrzeba podwyższać progu represji karnej. Taka zaś sytuacja ewidentnie nie wystąpiła w niniejszej sprawie, gdyż zbiegające się przestępstwa, choć godziły w takie samo dobro prawne, nie pozostawały jednak w bliskim związku czasowym, dzieli je bowiem okres ponad 7 miesięcy. Nie było więc podstaw do orzeczenia kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji.

Łącząc wyroki: Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie z dnia 23 października 2012 r. w sprawie o sygn. akt V K 670/12 i Sądu Rejonowego w Suwałkach z dnia 26 czerwca 2014 r. w sprawie o sygn. akt II K 101/13 – zgodnie z treścią przepisu art. 86 § 1 k.k. – można było wymierzyć łączną karę pozbawienia wolności w granicach od 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności (najwyższa kara wymierzona za przestępstwo pozostające w zbiegu z drugim z przestępstw) do 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności (suma kar wymierzonych za pozostające w zbiegu przestępstwa). Wysokość orzeczonej wobec skazanego kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności nie odbiega zatem w istotny sposób od jej dolnej granicy wyznaczonej przepisem art. 86 § 1 k.k.

Trzeba przy tym pamiętać, że ustawodawca uznał, iż przesłanką uzasadniającą zmianę orzeczenia o karze w ramach podstawy odwoławczej z art. 438 pkt 4 kpk jest nie sama „niewspółmierność kary”, lecz wyłącznie taka która ma przymiot „rażącej” w rozumieniu w/w przepisu. Nie każda bowiem różnica w ocenie łagodności lub surowości kary pomiędzy sądem meriti a skarżącym ma prowadzić do zmiany orzeczenia o karze w postępowaniu odwoławczym, czy też w ogóle dawać podstawę do kwestionowania trafności wydanego przez Sąd I instancji orzeczenia. Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona wyłącznie wtedy, jeśli z punktu widzenia nie tylko sprawcy, ale i ogółu społeczeństwa, kara jawi się jako niesprawiedliwa, zbyt drastyczna, przynosząca nadmierną dolegliwość. Taka zaś ocena w świetle wyżej przywołanych okoliczności byłaby ewidentnie nieuzasadniona.

W tym stanie rzeczy, nie znajdując podstaw do podzielenia zarzutów i wniosków apelacji, jak też do działania z urzędu niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. orzekł o utrzymaniu w mocy zaskarżonego wyroku.

O wynagrodzeniu za obronę z urzędu rozstrzygnięto na podstawie § 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. (Dz. U. Nr 163, poz.1348).

Sąd Apelacyjny zwolnił skazanego na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w wyroku.

PN/at